

El camí no ens defineix

Tots naixem amb una finalitat que, no important-ne la circumstància, el propòsit es compleix. I l'interessant no n'és la destinació sinó el viatge... A vegades, val més gaudir de la situació que ens porta a complir el propòsit de la nostra existència que patir en l'afany d'arribar-hi.

Explica la llegenda que hi havia dos arbres que vivien en un bosc i que, cadascun, havia nascut amb el seu propòsit de vida. L'un era un roure que va néixer per ser un bonic moble rústic i viure al saló principal d'alguna casa de ciutat. I l'altre arbre era un pi que va néixer per ser llenya.

Bé, tots dos, molt divertits i molt amics, passaven hores capficats parlant del que desitjaven ser en el futur. Van passar els anys i aquests dos van créixer. El roure va ser tallat i portat a un magatzem d'un vell pagès on va ser oblidat i el pi va ser portat a una gran ebenisteria, on van convertir-lo en una bella butaca. Mentre que el roure que havia crescut somiant que seria valuós moria de tristesa pensant que no era el que havia somiat ser; el pi era feliç per en què s'havia convertit...

Però, passat un temps, uns joves dissenyadors que visitaven vells magatzems, buscant fusta vella per a decorar un gran saló, van arribar en aquell magatzem on van veure el roure abandonat i el van comprar.

Avui, el roure s'exhibeix en un saló de museu (perquè la casa decorada pels joves dissenyadors va ser convertida en un museu). I el pi, després de ser convertit en una bonica butaca, va ser comprat per un home descuidat que, al cap d'un temps, es va avorrir de la butaca i, com que era hivern, va decidir fer-ne llenya per a la xemeneia.

No importa on vagis, no importa com vius ara mateix, si tens un propòsit es complirà. De vegades, les circumstàncies més tristes són simplement el camí cap on hem d'arribar.

Soraya